

hemmeligheden en kontradiktorisk behandling, således at retten får det bedst mulige grundlag for sin afgørelse.

Et mindretal på to medlemmer af udvalget er principielt betænkelig ved en ordning med advokatbeskikkelse. Disse medlemmer henviser navnlig til, at der herved vil ske en betydelig forøgelse af risikoen for – først og fremmest utilsigtet – udsivning af fortrolige oplysninger, hvilket vil kunne medføre en betænkelig faktisk begrænsning i politiets efterforskningsmuligheder over for særdeles alvorlig kriminalitet. Mindretallet finder endvidere, at der ikke er oplyst sådanne uheldige omstændigheder i forbindelse med den hidtidige praksis ved afgørelse af sager om aflytning, at der er anledning til at indføre et nyt, bekosteligt og besværligt retsinstitut i form af advokatbeskikkelse i disse sager. Den garanti, der ligger i, at indgrebene kræver retskendelse, må efter mindretallets opfattelse være fuldt tilstrækkelig.

Med hensyn til spørgsmålet om den nærmere udformning af advokatordningen finder et *flertal* på 5 medlemmer af udvalget, at hensynet til statens sikkerhed eller statens forhold til fremmede magter i særlige sager kan gøre det påkrævet at fravige det generelle udgangspunkt om, at der skal medvirke en advokat ved rettens behandling af sager. Sager, der behandles af politiets efterretningstjeneste, vil i en del tilfælde være af særegen karakter og kræve diskretion i et omfang, der slet ikke kan sammenlignes med det almindelige hensyn til at undgå udsivning af oplysninger i andre straffesager. Undertiden kan det være en forudsætning for den danske efterretningstjenestes modtagelse af oplysninger fra udlandet – oplysninger der kan være nødvendige i efterforskningen af forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed – at efterretningstjenesten kan garantere en sådan diskretion. Flertallet foreslår derfor, at reglen om advokatbeskikkelse kan fraviges af retten, hvis hensynet til fremmede magter eller statens sikkerhed gør det påkrævet.

Et mindretal på 2 medlemmer anser advokatbeskikkelse og dermed kontradiktorisk behandling af sagerne og appeladgang for at være en så grundlæggende retsgaranti, at man kun i kraft af denne garantis tilstedeværelse kan acceptere politiets anvendelse af de omhandlede indgreb i meddelelshemmeligheden. Mindretallet kan derfor ikke gå ind for den af flertallet foreslåede regel.

Uanset de retssikkerhedsmæssige garantier, der er forbundet med, at det er domstolene, der træffer afgørelse om indgreb i meddelelshemmeligheden, finder *justitsministeriet*, at der som fremhævet af

udvalgets flertal kan være processuelle fordele forbundet med en ordning, hvor der medvirker en advokat i forbindelse med rettens behandling af sager om indgreb i meddelelshemmeligheden.

Disse fordele må imidlertid afvejes over for de ulemper, der er knyttet til en sådan ordning, navnlig risikoen for, at der herved kan ske utilsigtet udsivning af oplysninger, således at man skader den videre efterforskning i sagen. Denne risiko ved en udsivning af oplysninger er dog ikke lige stor i alle typer af sager, og justitsministeriet finder, at risikoen i almindelighed opvejes af de fordele, der er forbundet med advokaters medvirken.

Som fremhævet af udvalgets flertal er det imidlertid helt afgørende, at der ikke sker nogen som helst udsivning af oplysninger i sager, der berører statens sikkerhed og dens forhold til fremmede magter. Justitsministeriet finder på denne baggrund, at det ikke bør kunne komme på tale at udvide kredsen af personer, der medvirker ved behandlingen af sådanne sager.

Justitsministeriet har på baggrund af disse overvejelser udformet forslaget i overensstemmelse med udtalelsen fra udvalgets flertal. De foreslåede bestemmelser i §§ 784–785 er udformet i overensstemmelse hermed.

2.6. I forbindelse med indgreb i meddelelshemmeligheden kan det forekomme, at politiet får kendskab til oplysninger om andre lovovertrædelser, end den, som har begrundet indgrebet.

Udvalget har overvejet, om sådanne oplysninger bør kunne anvendes af politiet. Hvis politiet således under telefonaflytning i en narkotikasag får oplysning om f.eks. et tyveri, er spørgsmålet, om politiet bør kunne benytte oplysningerne til (også) at strafforfølge tyveriet. Som betegnelse for sådanne oplysninger anvender udvalget udtrykket »*tilfældighedsfund*«. Der henvises til betænkningen, side 110 ff.

Der er i udvalget enighed om, at politiet bør kunne anvende tilfældighedsfund som led i efterforskningen. Anvendelse af tilfældighedsfund i retten som bevis bør efter udvalgets opfattelse som udgangspunkt også være tilladt, men der bør dog efter udvalgets opfattelse gives retten adgang til at afskære bevisførelsen, hvis særlige hensyn taler derfor.

Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets synspunkter vedrørende tilfældighedsfund, og lovforslagets § 789 er derfor i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

2.7. I betænkning nr. 1023/1984, side 116 ff. foreslår et enigt strafferetsplejeudvalg, at reglerne